

Sygn. akt VU 1117/17

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie :

Przewodniczący SSO Romuald Kompanowski

Protokolant p.o. stażysty Patrycja Kinder

po rozpoznaniu w dniu 16 kwietnia 2018 r. w Kaliszu

odwołania P. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

z dnia 9 listopada 2017 r. Nr (...)

w sprawie P. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o ustalenie właściwego ustawodawstwa

Oddala odwołanie

U.

Decyzją z 9 listopada 2017 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.. stwierdził, że P. M. podlega ustawodawstwu polskiemu w zakresie zabezpieczenia społecznego w okresie 1.09.2015 – 31.08.2017. Organ rentowy w uzasadnieniu swojego stanowiska, powołał się na stanowisko węgierskiej instytucji ubezpieczeniowej z 8 lutego 2017 r. stwierdzające, że w przypadku P. M. z tytułu zatrudnienia w związku z umową z 1 września 2015 r. zawartej z firmą (...). nie ma zastosowanie ustawodawstwo węgierskie.

Odwołanie od powyższej decyzji złożył P. M. wnosząc o jej zmianę poprzez stwierdzenie, że od dnia podjęcia zatrudnienia w firmie z siedzibą na W. podlega w zakresie ubezpieczeń społecznych ustawodawstwu węgierskiemu i czeskiemu.

Sąd ustalił, co następuje:

Odwołujący P. M. od grudnia 2010 r. prowadzi na terenie Polski pozarolniczą działalność gospodarczą w zakresie sprzedaży artykułów chemicznych w oparciu o wpis do ewidencji podmiotów działalności gospodarczej. W okresie od rozpoczęcia działalności do dnia 5 kwietnia 2012 r. oraz od dnia 23 czerwca 2012 r. do dnia 31 grudnia 2012 r. dokonał zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych.

W grudniu 2015 r. wpłynęło pismo węgierskiej instytucji ubezpieczeniowej informujące organ rentowy o zawarciu przez odwołującego 1 września 2015 r. umowy o pracę z firmą (...). W ten sposób w ocenie organu węgierskiego, odwołujący został uznany za osobę wykonującą aktywność zawodową w dwóch państwach członkowskich UE.

Powyższą informację organ rentowy przekazał odwołującemu zwracając się do niego o złożenie wyjaśnień i przedłożenie umowy o pracę z zagranicznym pracodawcą. W odpowiedzi odwołujący przedłożył umowę o pracę z 1 września 2015 r. zawartą z firmą (...). mającą siedzibę w B. oraz wyjaśnił, że w związku z tą umową wykonuje pracę w ramach oddelegowania na terenie Niemiec w trybie zadaniowym w rozmiarze zgodnym z treścią umowy. Do wyjaśnień dołączone zostały ponadto raporty z wykonanej pracy, potwierdzenie otrzymania wynagrodzenia, instrukcję wykonywania pracy. W umowie został określony wymiar czasu pracy w rozmiarze 12 godzin tygodniowo. Za taką pracę odwołującemu miało przysługiwać wynagrodzenie miesięczne 31 500 forintów węgierskich.

Pismem z 8 lutego 2017 r. węgierska instytucja ubezpieczeń społecznych poinformowała organ rentowy, że w odniesieniu do odwołującego w związku z przedstawioną umową o pracę z 1 września 2015 r. z firmą (...). nie mają zastosowania przepisy ustawodawstwa węgierskiego.

/bezsporne/

Sąd zważył, co następuje:

Począwszy od 1 maja 2010 r. obowiązuje rozporządzenie Rady i Parlamentu Europejskiego (WE) nr 883/2004 z 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (opubl. Dz.U.UE L z dnia 30 kwietnia 2004r.) oraz rozporządzenie Rady i Parlamentu Europejskiego nr 987/2009 z 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego – dalej określane jako rozporządzenie wykonawcze. Zgodnie z art. 13 ust. 3 w/w rozporządzenia nr 883/2004 osoba, która normalnie wykonuje pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych Państwach Członkowskich podlega ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonuje swą pracę najemną. Jednocześnie na osobach, których dotyczy art. 13 rozporządzeniem nr 883/2004 w związku z treścią jego art. 13 ust. 5 spoczywają określone obowiązki informacyjne. Wykonanie ich ma istotne znaczenie dla nabycia i realizacji prawa do określonych świadczeń. Procedura dotycząca stosowania art. 13 została określona w art. 16 rozporządzenia wykonawczego. Zgodnie z treścią art. 16 rozporządzenia nr 987/2009 osoba, która wykonuje pracę w dwóch lub więcej państwach członkowskich, informuje o tym instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego, w którym ma miejsce zamieszkania. Wyznaczona instytucja państwa członkowskiego miejsca zamieszkania niezwłocznie ustala ustawodawstwo mające zastosowanie do zainteresowanego, uwzględniając art. 13 rozporządzenia podstawowego oraz art. 14 rozporządzenia wykonawczego. Takie wstępne określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa ma charakter tymczasowy. Instytucja ta informuje wyznaczone instytucje każdego państwa członkowskiego, w którym wykonywana jest praca, o swoim tymczasowym określeniu. Tymczasowe określenie mającego zastosowanie ustawodawstwa, przewidziane w ust. 2, staje się ostateczne w terminie dwóch miesięcy od momentu poinformowania o nim instytucji wyznaczonych przez właściwe władze zainteresowanych państw członkowskich, zgodnie z ust. 2, o ile ustawodawstwo nie zostało już ostatecznie określone na podstawie ust. 4, lub przynajmniej jedna z zainteresowanych instytucji informuje instytucję wyznaczoną przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania przed upływem tego dwumiesięcznego terminu o niemożności zaakceptowania określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa lub o swojej odmiennej opinii w tej kwestii. Instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo zostało tymczasowo lub ostatecznie określone jako mające zastosowanie, niezwłocznie informuje o tym zainteresowanego. Jeżeli zainteresowany nie dostarczy informacji, o których mowa w ust. 1, niniejszy artykuł stosuje się z inicjatywy instytucji wyznaczonej przez właściwą władzę państwa członkowskiego miejsca zamieszkania, gdy tylko instytucja ta zapozna się z sytuacją tej osoby, na przykład za pośrednictwem innej instytucji zainteresowanej.

Zgodnie z brzmieniem art. 19 ust. 2 rozporządzenia 987/2009, na wniosek zainteresowanego lub pracodawcy, instytucja właściwa państwa członkowskiego, którego ustawodawstwo ma zastosowanie zgodnie z przepisami rozporządzenia podstawowego, poświadcza, że to ustawodawstwo ma zastosowanie, oraz w stosownych przypadkach wskazuje, jak długo i na jakich warunkach ma ono zastosowanie. Do poświadczenia mającego zastosowanie, zgodnie z powoływanymi wyżej przepisami, ustawodawstwa w zakresie zabezpieczenia społecznego stosowane

jest „zaświadczenie o ustawodawstwie dotyczącym zabezpieczenia społecznego mającym zastosowanie do osoby uprawnionej”, tj. formularz A1.

W rozpoznawanej sprawie, w odniesieniu do ubezpieczonego w związku z przedstawioną umową o pracę z firmą mającą siedzibę na terenie Węgier wypowiedziała się miejscowa jednostka ubezpieczeń społecznych odmawiając objęcia odwołującego ubezpieczeniem zgodnie z prawem węgierskim. Po wydaniu takiego stanowiska – jak wynika z pisma odwołującego – nie toczyło się żadne postępowanie w przedmiocie prowadzącym do zmiany stanowiska tej jednostki.

Przedłożona umowa o pracę jak i formularz rejestracyjny nie jest dostatecznym dowodem objęcia ubezpieczeniem społecznym. Jedynym ogólnoeuropejskim dokumentem służącym do potwierdzenia podlegania ubezpieczeniom społecznym na terenie innych krajów członkowskich Unii Europejskiej niż kraj, którego dana osoba jest obywatelem i gdzie ma stałe miejsce zamieszkania, jest formularz A1 (a wcześniej A1 O1).

Jak wynika z pisma z 8 lutego 2017 r. węgierski organ ubezpieczeń społecznych odmówił objęcia odwołującego ubezpieczeniem społecznym według prawa węgierskiego. W ten sposób odwołujący nie uzyskał wzmiankowanego wyżej dokumentu.

Właściwie było zatem stwierdzenie zawarte w zaskarżonej decyzji, że ubezpieczony w okresie objętym decyzją, podlega obowiązkowym ubezpieczeniom w Polsce z tytułu pozarolniczej działalności gospodarczej na podstawie prawa polskiego.

W tych warunkach odwołanie jako niezasadne podlegało oddaleniu.